

Indskrift: I, som indtræde, lader Haabet fare! Jeg sigter herved til det saakaldte juridiske Udvalg, hvorom alle ærede Medlemmer vide, at ikke alt, som sendes derind, vender tilbage til Tinget og gennemføres som Lov. De Forslag, der vende tilbage fra dette Udvalg, komme — jeg tør vel næsten sige: som Regel — ud fra Udvalgets Behandling i en saadan Skikkelse, at de kunne betegnes som Krøblinge i den korte Tid, de have tilbage at leve i. Jeg vilde af Hensyn til denne Sags store Betydning meget beklage, om det skulde gaa dette Lovforslag paa samme Maade.

Der kan jo ikke tvivles om, at dette Tings Jurister lige saa fuldt som, ja maaske i endnu højere Grad end andre ærede Medlemmer have levende Interesse for det Spørgsmaal, der her ligger for. I Gaar vare alle de 3 Talere, der havde Ordet i denne Sag, Jurister; vi sluttede med 4 indtegnede Talere, som ogsaa alle vare Jurister, og det kunde jo forudsættes, at den højtærede Minister ogsaa vilde tage Ordet; det bliver da i alt 8 Jurister. Der er i Dag, ser jeg, indtegnet 1 Jurist til, og vi faa altsaa 9 Jurister. Nu er Forholdet næppe det, at Juristerne ere ømmere Ægtemænd, mere hensynsfulde over for deres Hustruer end andre Lovgivere, og jeg tør derfor forvente, at ogsaa ikke-juridiske Medlemmer, hvad enten det nu er værende eller vordende Ægtemænd, ville tage Lejligheden i Agt og yde deres Bidrag til, at vi virkelig faa noget ud af denne store Sag. Jeg husker fra min allerførste Rigsdagstid en Forhandling, hvor man kom ind paa en Drøftelse af Forholdet mellem Ægtemænd og deres Hustruer. Et æret Medlem, som ikke længere har Sæde paa Rigsdagen, greb ved den Lejlighed Ordet og talte særdeles djærvt og kraftigt om de slemme Ægtemænd og de forurettede Hustruer. Det vakte i alt Fald hos mig straks nogen Forbavselse, thi vedkommende Medlem havde ikke tidligere aabenbaret sig som ivrig Kvindesagsven. Men jeg forstod det bedre, da jeg fik at vide, at Konen sad hjemme og læste Rigsdagstidenden. Jeg kunde ønske, at de danske Hustruer, baade de værende og de vordende, ogsaa nu granskede Rigsdagstidenden med Opmærksomhed og nøje fulgte med, hvad vi her foretage os. Det er jo sikkert nok for ringe en Tribut at yde Kvinden, at vi udtale de varmeste Ønsker om en bedre Retsstilling for hende, naar det dog skal gaa med denne, som med saa mange andre store Sager, at Rigsdagens Medlemmer kun faa en Forhand-

lingsgenstand, et Diskussionsemne mere. Dersom de danske Kvinder ved denne Lov faa en Oprejsning, som de — det har det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Svend Høgsbro) fuldstændig Ret i — alt for længe have maattet vente paa, saa var det jo ganske vist det mest tiltalende, om det var Kærligheden, som drev Værket; men et gammelt Ord siger jo, at hvad Kærligheden ikke er i Stand til at udrette, formaar Frygten undertiden. Jeg kunde derfor ønske at benytte denne Forhandling til, saa vidt mine Ord kunne række, at raabe ud over Landet til de danske Kvinder: Pas paa Deres Ægte- eller Fæstemænd, at de ikke forholde Dem en Reform som denne! Under en tidligere Forhandling i denne Samling om en anden Sag ytrede et æret Medlem, at det vilde være en smuk Jubilæumsgave til den Samfundsklasse, som Sagen angik, om den blev gennemført netop i Aar, 50 Aar efter Grundlovens Givelse. Jeg tillader mig at gentage denne Udtalelse over for det foreliggende Forslag. Netop nu, 50 Aar efter, at vi have faaet en fri Forfatning, vilde det være et overordentlig tiltalende Skridt, om vi gennemførte denne Reform, som yder, om ikke — det indrømmer jeg — fuld Retfærdighed, saa dog et saa stort Maal af Retfærdighed, som jeg tror, at Samfundet er modent til, til Flertallet af Befolkningen her i Landet, thi som bekendt udgøre Kvinderne Flertallet. Maaske jeg her maa minde om en Udtalelse, som det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) for nogle Aar siden fremsatte i Anledning af et Regeringsforslag; han sagde, at det var en Ære for Regeringen at have fremsat det, og at det vilde være en Ære for Rigsdagen at gennemføre det. Jeg vil sige det samme om det foreliggende Forslag. Det er en Ære for Regeringen, at den har fremsat det, og derfor vil jeg ogsaa sige den højtærede Minister min Tak, men det vilde ogsaa være en Ære for Rigsdagen at gennemføre det. Jeg anbefaler paa det bedste Forslaget til Vedtagelse, idet jeg giver Afkald paa ethvert Ønske i Retning af at faa denne eller hin enkelte Bestemmelse ændret. Selve Forslaget er saa godt, at vi fuldt ud kunne forsvare at tage det, som det er.

Zahle: Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) har nu peget paa, hvilken Risiko man løber, naar man indvender noget mod det foreliggende Forslag. Men selv om jeg skal nedkalde hele det smukke Køns Vrede over mit